

— Защо се смѣте, бре хора... Не на мене — на себе си сте го направили това... Ама не разбирате, защото сте прости глави... прости и лоши!

Гласътъ му прихрипна; той извади отъ джеба си голѣма червена кърпа и полека избърса очитѣ си.

Погледнахъ го: очитѣ му бѣха зачервени — баща ми заплака. Нѣщо небивало презъ живота му. Погиваль ние склпъ добитѣкъ, билъ ни е градъ, преди година отъ лоша болестъ починаха въ една седмица по-малкитѣ ми братче и сестриче... Баща ми не заплака тогава, а сега този твърдъ човѣкъ пророни сълзи.

Пждарьтъ се насърдчи.

— Остави на мене, бай Михале — знамъ кои сж го направили: ще ги издиря, ще ги хванемъ!

— Не! Забранявамъ ти! — викна му баща ми. — Да не си посмѣлъ, Желѣзко! Ти знаешъ — до днесъ не съмъ оставялъ пакостникъ неоткритъ. Но тѣзи нѣма да търся. Нека срамътъ падне и остане върху цѣлото село! Нека, когато двамина се срещнатъ, и двама да мислятъ единъ за други: — дали не си го ти направилъ...

Малъкъ бѣхъ тогава. Не разбирахъ много нѣщо отъ живота, но забелязахъ, че не само съ татка, а и съ хората стана нѣщо небивало дотогава. Селянитѣ млѣкнаха и наведоха глави. После станаха единъ по единъ и гузно се измѣкнаха навънъ.

Въ кръчмата останаха само татко и пждарьтъ.

— Видѣ ли ги, Желѣзко? — промѣлви баща ми. — Засрамирахъ се, разбраха най-подире какви сж...

На устнитѣ му трепна пакъ онази горчиво-скръбна усмивка. Той помѣлча, поклати глава и прошепна, като на себе си: — Пѣкъ кой знае, може би по-добре е, че стана така, отколкото да бѣха оцѣлѣли крушитѣ... Дано баримъ това ги вразуми.